

Driekwart van doofstommen is niet doof

Moderne hoorapparaten leren slechthorende kinderen spreken

Onderwijsvernieuwing dank zij de techniek

Reeds lang is het bekend, dat van degenen, die doofstom worden genoemd, zeer velen wel iets kunnen horen. Ongeveer 75 pet. van de doofstomme kinderen is in het bezit van gehoorresten en dank zij de grote ontwikkeling van de radiotechniek in het algemeen en van de hoorapparaten in het bijzonder is het mogelijk gebleken om kinderen, die vroeger doofstom zouden zijn geweest, tegenwoordig te leren horen, te leren spreken en hun daardoor een goede plaats in de maatschappij te verschaffen.

Een kind, dat zeer slecht hoort en nooit een stem verstaat, zal in het gewone leven nimmer leren spreken en — wat nog ernstiger is — ook niet in woorden kunnen denken. Het gehele menszijn wordt verwrongen en de doofstomme komt eenzaam en arm tussen zijn medemens te staan.

Het doofstommenonderwijs bracht daarin zeer veel verbetering: door liplezen en gebarentaal kon het doof geboren (of jong doof geworden) kind zich vrij goed in de wereld redden, al stond het natuurlijk maar half in het volle leven.

Toen men echter ontdekte, dat „doofstomme“ kinderen zeer vaak toch iets kunnen horen, zocht men naar middelen om deze gehoorresten bij het onderwijs te benutten. Men is daarin reeds voor een zeer belangrijk deel geslaagd, zoals ons dezer dagen bleek bij een bezoek aan het Koninklijk Instituut voor Doofstommen aan het Guyotplein te Groningen.

Allereerst moet men onderzoeken hoe de gehoorscherpthe van het kind is. Daar men de pupillen al op zeer jeugdige leeftijd in het Instituut krijgt, is reeds dit een zeer moeilijke opgave. Immers, het kind heeft niet geleerd zich uit te drukken en allereerst moet het dus leren op een bepaalde klank te reageren. Men doet dit met een zogenaamde blokkentest. Wanneer het kind via een hoorapparaat een geluid hoort, neemt het een blokje en gaat daarmee spelen. Hoort het niets, dan laat het het blokje liggen. Door verschillende tonen in verschillende sterkte elektronisch op te wekken, daarbij de soort en sterkte van de toon op instrumenten af te lezen en de reacties van het kind te observeren, kan men te weten komen, wat de gehoorgrens van het kind is.

Gebreken blijven

Aan de hand van de aldus verkregen gegevens kan men het kind een hoorapparaat geven, waarmee het als iemand, die op latere leeftijd doof is geworden, beter kan horen. Echter licht niet zo'veelakt, want de afwijkingen en tekortkomingen van het oer zelf zijn groot en diepgaand. De „winst“ die door het hoorapparaat wordt verkregen, is echter voldoende om het kind beter dan tot dusver mogelijk was, op te voeden.

Het hoort echter achterstand bij de kinderen, die immers van hun geboorte af bekend zijn met geluiden en bovendien zonder apparaat reeds altijd beter horen dan de doofwilt het instrument. In de eerste plaats moet er daarnaar worden gestreefd, dat de pupillen in een hoort. Ze moeten de brulklank en onbreukbare geluiden van elkaar leren scheiden en dus een hoortraining ondergaan.

Geduld noodzakelijk

Deze hoortraining vergt veel van de kinderen en veel van de leerkracht, die overal bij het gewone doofstommenonderwijs een ongeduldig geduld moet bezitten.

De resultaten zijn echter buitengewoon.

Men constateert dit vooral, wanneer men eerst een klas van echte doofstommen — die dus helemaal niets horen — aan het werk ziet en hoort, en daarna een les van de kinderen met de hoorapparaten meemaakt.

De leerlingen maken zich veel sneller meester van het communicatiemiddel bij uitstek de taal; ze leren gemakkelijker de namen van voorwerpen en begrippen en... ze hebben doordat ze zichzelf ook horen, een middel gevonden om zich te uiten.

Bij een doofstommenklas is er wel nog spontane leverschieding, maar bij de kinderen, die dank zij het gehoorapparaat de wereld tot het leven hebben gevonden is er een levenslust die zij anders nooit zouden hebben gehad.

Zingen en nouriën

Zelfs muziek kunnen ze horen; melodieuze klanken ze verstaan en zelf zingen of neurien. Ook hun stem — hoewel nog altijd enigszins spraakloos, brekkig, daar ze er niet voldoende controle over hebben — is veel melodieuzer nu heeft met een lichte stem een veel grotere rijkdom dan die van kinderen, die zittingen door liplezen hebben leren spreken.

Het Instituut te Groningen, dat voor deze nieuwe vorm van doofstommenonderwijs en voor de onderzoekingen op dit gebied nauw samenwerkt met de Audiologische Afdeling van de Dierboeckkundige Elnick van het Academisch Ziekenhuis te Groningen, doet hiermee een zeer belangrijk werk. Het

Een kind, dat zeer slecht hoort en nooit een stem verstaat, zal in het gewone leven nimmer leren spreken en — wat nog ernstiger is — ook niet in woorden kunnen denken. Het gehele menszijn wordt verwrongen en de doofstomme komt eenzaam en arm tussen zijn medemens te staan. Het doofstommenonderwijs bracht daarin zeer veel verbetering: door liplezen en gebarentaal kon het doof geboren (of jong doof geworden) kind zich vrij goed in de wereld redden, al stond het natuurlijk maar half in het volle leven.

Toen men echter ontdekte, dat „doofstomme“ kinderen zeer vaak toch iets kunnen horen, zocht men naar middelen om deze gehoorresten bij het onderwijs te benutten. Men is daarin reeds voor een zeer belangrijk deel geslaagd, zoals ons dezer dagen bleek bij een bezoek aan het Koninklijk Instituut voor Doofstommen aan het Guyotplein te Groningen.

Allereerst moet men onderzoeken hoe de gehoorscherpthe van het kind is. Daar men de pupillen al op zeer jeugdige leeftijd in het Instituut krijgt, is reeds dit een zeer moeilijke opgave. Immers, het kind heeft niet geleerd zich uit te drukken en allereerst moet het dus leren op een bepaalde klank te reageren. Men doet dit met een zogenaamde blokkentest. Wanneer het kind via een hoorapparaat een geluid hoort, neemt het een blokje en gaat daarmee spelen. Hoort het niets, dan laat het het blokje liggen. Door verschillende tonen in verschillende sterkte elektronisch op te wekken, daarbij de soort en sterkte van de toon op instrumenten af te lezen en de reacties van het kind te observeren, kan men te weten komen, wat de gehoorgrens van het kind is.

Driekwart van doofstommen is niet doof

Moderne hoorapparaten leren slechthorende kinderen spreken

Onderwijsvernieuwing dank zij de techniek

Cowboys dragen geen hoorapparaten

Wat door ons land nog te vaak wordt gezegd, is dat in Amerika vaak of zelfs meer dan in ons land hoorapparaten voor „doofstomme“ kinderen in dat het geval.

Tuist land nog niet daar zijn snelle rijders. Dit is een van de oorzaken, die achter op radomodelrijden vaak wordt opgesteld. Een vierjarige jongste, dat is een oorspronkelijke kind van een hoorapparaat en de volgende dag een cowboy met een hoorapparaat in zijn oren. Het is een heel mooi voorbeeld van een hoorapparaat.

Goede raad was daar, maar een telefoonje om een televisiehoorapparaat voor voldoende om in de hoortraining van de volgende dag een cowboy met een hoorapparaat in zijn oren.

Het voorbeeld is ook een voorbeeld van de kindrijden.

Reeds lang is het bekend, dat van degenen, die doofstom worden genoemd, zeer velen wel iets kunnen horen. Ongeveer 75 pet. van de doofstomme kinderen is in het bezit van gehoorresten en dank zij de grote ontwikkeling van de radiotechniek in het algemeen en van de hoorapparaten in het bijzonder is het mogelijk gebleken om kinderen, die vroeger doofstom zouden zijn geweest, tegenwoordig te leren horen, te leren spreken en hun daardoor een goede plaats in de maatschappij te verschaffen.

Een kind, dat zeer slecht hoort en nooit een stem verstaat, zal in het gewone leven nimmer leren spreken en — wat nog ernstiger is — ook niet in woorden kunnen denken. Het gehele menszijn wordt verwrongen en de doofstomme komt eenzaam en arm tussen zijn medemens te staan.

Het doofstommenonderwijs bracht daarin zeer veel verbetering: door liplezen en gebarentaal kon het doof geboren (of jong doof geworden) kind zich vrij goed in de wereld redden, al stond het natuurlijk maar half in het volle leven.

Toen men echter ontdekte, dat „doofstomme“ kinderen zeer vaak toch iets kunnen horen, zocht men naar middelen om deze gehoorresten bij het onderwijs te benutten. Men is daarin reeds voor een zeer belangrijk deel geslaagd, zoals ons dezer dagen bleek bij een bezoek aan het Koninklijk Instituut voor Doofstommen aan het Guyotplein te Groningen.

Allereerst moet men onderzoeken hoe de gehoorscherpthe van het kind is. Daar men de pupillen al op zeer jeugdige leeftijd in het Instituut krijgt, is reeds dit een zeer moeilijke opgave. Immers, het kind heeft niet geleerd zich uit te drukken en allereerst moet het dus leren op een bepaalde klank te reageren. Men doet dit met een zogenaamde blokkentest. Wanneer het kind via een hoorapparaat een geluid hoort, neemt het een blokje en gaat daarmee spelen. Hoort het niets, dan laat het het blokje liggen. Door verschillende tonen in verschillende sterkte elektronisch op te wekken, daarbij de soort en sterkte van de toon op instrumenten af te lezen en de reacties van het kind te observeren, kan men te weten komen, wat de gehoorgrens van het kind is.

Gebreken blijven

Aan de hand van de aldus verkregen gegevens kan men het kind een hoorapparaat geven, waarmee het als iemand, die op latere leeftijd doof is geworden, beter kan horen. Echter licht niet zo'veelakt, want de afwijkingen en tekortkomingen van het oer zelf zijn groot en diepgaand. De „winst“ die door het hoorapparaat wordt verkregen, is echter voldoende om het kind beter dan tot dusver mogelijk was, op te voeden.

Het hoort echter achterstand bij de kinderen, die immers van hun geboorte af bekend zijn met geluiden en bovendien zonder apparaat reeds altijd beter horen dan de doofwilt het instrument. In de eerste plaats moet er daarnaar worden gestreefd, dat de pupillen in een hoort. Ze moeten de brulklank en onbreukbare geluiden van elkaar leren scheiden en dus een hoortraining ondergaan.

Geduld noodzakelijk

Deze hoortraining vergt veel van de kinderen en veel van de leerkracht, die overal bij het gewone doofstommenonderwijs een ongeduldig geduld moet bezitten.

De resultaten zijn echter buitengewoon.

Men constateert dit vooral, wanneer men eerst een klas van echte doofstommen — die dus helemaal niets horen — aan het werk ziet en hoort, en daarna een les van de kinderen met de hoorapparaten meemaakt.

De leerlingen maken zich veel sneller meester van het communicatiemiddel bij uitstek de taal; ze leren gemakkelijker de namen van voorwerpen en begrippen en... ze hebben doordat ze zichzelf ook horen, een middel gevonden om zich te uiten.

Bij een doofstommenklas is er wel nog spontane leverschieding, maar bij de kinderen, die dank zij het gehoorapparaat de wereld tot het leven hebben gevonden is er een levenslust die zij anders nooit zouden hebben gehad.

Zingen en nouriën

Zelfs muziek kunnen ze horen; melodieuze klanken ze verstaan en zelf zingen of neurien. Ook hun stem — hoewel nog altijd enigszins spraakloos, brekkig, daar ze er niet voldoende controle over hebben — is veel melodieuzer nu heeft met een lichte stem een veel grotere rijkdom dan die van kinderen, die zittingen door liplezen hebben leren spreken.

Het Instituut te Groningen, dat voor deze nieuwe vorm van doofstommenonderwijs en voor de onderzoekingen op dit gebied nauw samenwerkt met de Audiologische Afdeling van de Dierboeckkundige Elnick van het Academisch Ziekenhuis te Groningen, doet hiermee een zeer belangrijk werk. Het

Indonesië nog alt in grote moei

Handelsbalans gedupeerd door rijstimport

(Van onze correspondent te Djakarta)

De aankondiging dat de Indonesische minister van Financiën de Soemira, een radio-rede zou houden — zonder nadere aanduiding omtrent het onderwerp — is voldoende geweest om velen de schrik om het hart te doen slaan. Dit is kenmerkend voor de sfeer, waarin men hier „monetair“ leeft. Men verwachtte reeds lang dat er opnieuw „iets“ zou gebeuren met de roepiah. Men was er niet gerust op dat het nog blijven bij de tot dusver genomen maatregelen en was bereid aan elk onvolledig bericht en aan elk gerucht op dit gebied een verdere waardedaling van de munteenheid te verbinden.

Ondanks alle vorige tegenspreken, dat er met de roepiah niets zal gebeuren, vreesden velen andermaal een „knipperi“ van het geld, zoals in het voorjaar van 1951. Men kon dus weer een vlucht uit de combinaten waarmaken. Tegen de besluiten bezonderden zich plaatselijk dat zij nog zouden houden en haastten zich deze te volbrengen. Men was er was er echter een vlucht in de goederen. Na de run op de toke van een paar weken geleden, veroorzaakt door de aankondiging van de nieuwe bepalingen voor de invoer van bepaalde goederen, in het publiek „Keremah“ „Joemah“. Het heeft geen geld meer. Met kwaliteitsrijke maatregelen ook de prijs van het goud vrijwel niet. De goederen, die geleidelijk was opgelopen van R. 31 tot R. 62 per gram, was weer gedaald tot R. 36. Het lag voor de hand dat deze prijs als gevolg van de laatste geruchten zou stijgen. Niets is immers zo gewild als goud bij hen, die

geen vertrouwen hebben in de mant, en bij de speculant.

Geen nieuwe „knipperi“

De radio-rede van minister Soemira konde echter geen nieuwe berichten aan. Zij beperkte zich tot een uitvoerige toelichting op de tot dusver door het kabinet wissel gestreften maatregelen, een verantwoording omtrent van het door de regering sinds haar optreden gevoerd beleid om de financiële en economische mogelijkheden de haast te blijven.

Men mag aannemen dat door de rede de vrees voor nieuwe monetair maatregelen voor het ogenblik is weggevoerd. Bij een op de rede volgende persconferentie heeft de heer Soemira nog eens categorisch verklaard, dat de Indonesische maatschappij een nieuwe „geldknipperi“ niet kan doorstaan. Men mag ook aanvaarden dat het voor velen duidelijk is geworden dat de regering doelbewust en „planmatig“ afreikt naar opheffing der moeilijkheden.

Daarbij deed het weldatig aan dat de minister niet, zoals sovele Indonesische politici en persorganen, de oorzaak van moeilijkheden op de R.T.C.-overeenkomst zocht.

„Er zijn wel enkele onbevredigende dingen“ zei hij, „maar die kunnen door vriendschappelijke gesprekken met Nederland wel opgelost worden.“

Een oplossing van de moeilijkheden moet er Soemira's mening gemaakt worden in de eigen, humanitaire, activiteit voor opvoering der exportproductie. Buitenslands kapitaal is niet de enige remedie en het is nog onduidelijk of er wel vreemd kapitaal zal worden toevoerd.

Dr. Soemira heeft dan ook de nadruk gelegd op het opvoeren der binnenlandse productie, zowel in de agrarische

Gebreken blijven

Aan de hand van de aldus verkregen gegevens kan men het kind een hoorapparaat geven, waarmee het als iemand, die op latere leeftijd doof is geworden, beter kan horen. Echter lang niet zo volmaakt, want de afwijkingen en tekortkomingen van het oor zelf zijn groot en blijvend. De winst, die door het hoorapparaat wordt verkregen, is echter voldoende om het kind beter dan tot dusver mogelijk was, op te voeden.

Het heeft echter een achterstand bij niet-dove kinderen, die immers van hun geboorte af bekend zijn met geluiden en bovendien zonder apparaat toch altijd beter horen dan de dove met het instrument. In de eerste plaats moet er daarnaar worden gestreefd, dat de pupillen leren horen. Ze moeten de bruikbare en onbruikbare geluiden van elkaar leren scheiden en dus een hoortraining ondergaan.

Geduld noodzakelijk

Deze hoortraining vergt veel van de kinderen én veel van de leerkracht, die evenals bij het gewone doofstommenonderwijs een oneindig geduld moet bezitten. De resultaten zijn echter buitengewoon. Men constateert dit vooral, wanneer men eerst een klas van echte doofstommen — die dus helemaal niets horen — aan het werk ziet én hoort, en daarna een les van de kinderen met de hoorapparaten meemaakt.

De leerlingen maken zich veel sneller meester van het communicatiemiddel bij uitstek: de taal; ze leren gemakkelijker de namen van voorwerpen en begrippen en ze hebben doordat ze zichzelf ook horen, een middel gevonden om zich te uiten.

Bij een doofstommenklas is er weinig spontane levensvreugde, maar bij de kinderen, die dank zij het gehoorapparaat de sleutel tot het leven hebben gevonden is er een levenslust die zij anders nooit zouden hebben gehad.

Zingen en neuriën

Zelfs muziek kunnen ze horen; melodieën kunnen ze verstaan en zelf zingen of neuriën. Ook hun stem — hoewel nog altijd enigszins spraakgebrekkig, daar ze er niet voldoende controle over hebben — is veel melodieuzer en bezit door een intonatie een veel grotere rijkdom dan die van kinderen, die uitsluitend door liplezen hebben leren spreken.

Het Instituut te Groningen, dat voor deze nieuwe vorm van doofstommenonderwijs en voor de onderzoeken op dit gebied nauw samenwerkt met de Audiologische afdeling van de Oorheelkundige Kliniek van het Academisch Ziekenhuis te Groningen, doet hiermee een zeer belangrijk werk. Het vormt van mensenkinderen, die door hun doofheid anders veel zouden moeten missen, een brug naar de maatschappij.

Men heeft daarbij echter van vele zijden medewerking nodig, vooral van de ouders, die hun doof of slechthorend kind zo jong mogelijk (ongeveer op driejarige leeftijd) in het instituut moeten laten opnemen.